

Dušku se je zdelo, kakor bi sto glasov, ostrih, vreščočih, zamolklih, grmečih glasov s sto strani kričalo in vpilo nanj. Še celo pod odejo se vtihotapljajo. Tudi tam ga iščejo, kličejo, dražijo... Kar pokonci bi planil, se jim iztrgal, zbežal pred njimi... Toda kam? Kam?... Na tisoče oči gleda nanj, na tisoče glasov kriči:

»Tožljivček!«

Zavpil je in obupno zakrilil z rokami. Prebudil se je. Nekdo ga je z mehko roko pobožal po licih in ga nežno vprašal:

»Bratec, kaj ti je?...«

Duško je zagledal Zorko, razprostrl roke in zaklical v grozi:

»Zorka!... Brani me!«

»Kdo ti pa kaj hoče?« je vprašala skrbno Zorka in ga poljubila na čelo. »Najbrže se ti je nekaj groznega sanjalo... Vstani, Duško!... Pojdi, se greva igrat!«

(Prev. Dušan Podgornik.)

DR. P. STRMŠEK:

Zakaj je morala umreti Pavelčkova stara mama?

avno za božič je umrla našemu Pavelčku stara mamica. Tako majhen je še, da še ne ve ničesar o smrti... Pozna le angelčke v nebesih in povedali smo mu, da je odšla zdaj stara mamica k njim...

Kako rada sta se imela stara mamica in Pavelček! Še na smrtni postelji se je stara mamica v mislih igrala s svojim vnučkom. Vročina jo je mučila in hropela je, pa pomisli na vnučka: »Kako lahko bi se sedaj igrala ž njim lokomotivo, ko tako hropem; sedaj bi bil gotovo zadovoljen z menoj. Naj ga varuje dobri Bog!...« Tako je govorila in zaspala za vselej...

Hlapec Miha, ki si je nabral vso staro modrost in pozna vse zgodbe devet vasi naokrog, pa je vedel, da bo Pavelčku umrla njegova stara mamica še preden se leto zaokrene. Že davno prej je zaupal to svojo tajnost zvedavim sosedam, ki so zmajevale z glavami in ga še dražile, ko je že zapadel sneg in je stara mama še vedno korajžna in vesela gospodinjala in vsem pomagala pri delu. Pa je stari Miha vendarle imel prav.

Ljudje kar niso mogli verjeti, da bo res kaj uganil. Pa jim je razložil svoje račune, ki so se tako čudovito ujemali, da se je oglasila smrt še tik pred koncem leta... Pravil je Miha: »Spomladi smo bili na njivi tam v Rebrnici; midva s pastirčkom sva orala, gospodinja pa je sejala. Ko ji je zmanjkalo semena, je pogledala ostro po njivi in šla vnovič sama ponj, da je mogla sejati naprej. Ko pa je njiva ozelenela, se je izkazalo, da je gospodinja izpustila pri sejanju dolgo rižo, ker si ni dobro zapomnila, kje je prenehala... Riža je ostala vse leto in še žanjice so jo našle, ko so žele... Taka izpuščena riža pa je gotovo znamenje, da bo sejalec umrl še tisto leto. Nerodovitna zemlja ga potegne vase, ker ji ni zaupal semena...« Tako je morda stari Miha, ljudje so mu pritrjevali, Pavelček pa je samo premišljal v svoji drobni glavici, kako bi priklical nazaj svojo zlato staro mamico, da bi se zopet igrala lokomotivo...